

Gada plāns — līdz Padomju Konstitūcijas dienai

Raiti sokas darbi Plaviņu nerūdas izrakteņu komunistiskā darba kombinātā. Sociālistiskajā sacensībā starp cehiem priekšgalā izvirzījies drupināšanas un šķirošanas cehs.

Vislabākos panākumus darbā guvuši komjauniešu un jauniešu kompleksā brigāde, kuru vada komunisti Vladimirs Sališs. Veiksmīgi strādā arī komunistiskais transporta cehs, kura priekšnieks Timofejs Vasiljevs. Savas sociālistiskās saistības šī ceha ļaudis apņēmušies izpildīt pirms termiņa — līdz 20. decembrim. Viena no labākajām nerūdas izrakteņu kombinātā ir arī šoferu-remontētāju komunistiskā darba brigāde (brigadieris komunisti Aleksejs Plakins). No tās neatpaliek arī

šoferu brigāde, ko vada Georgijs Točilkins.

— Gada bruto produkcijas plānu mūsu kombināts bija izpildījis jau līdz PSKP Centrālās Komitejas Plēnuma atklāšanas dienai, bet gada plānu pēc sortimenta pabeidzām šajās dienās, — stāsta Plaviņu nerūdas izrakteņu kombināta direktors b. Iljins.

Komunistiskā darba kombināta godu augstu tur visi strādnieki. Komunisti un komjaunieši ar savu pašizliedzīgo darbu rāda personisku piemēru. Viņi ir arī tie, kas nemīgi rūpējas, lai ikviens strādnieks, ikviens speciālists celtu savu kvalifikāciju. Tikai tā iespējams gūt vēl labākus panākumus darbā.

L. SALA

Padomju cilvēks ir stiprs, zinātkārs, darbīgs. Viņa skatiens vērst kosmosā. Pasaules acis tas ir īsts nākotnes cilvēks.

Šos vārdus teicis angļu rakstnieks Dž. Oldridžs. Viņš saprot, ka padomju cilvēku tādu izauklējusi revolūcija un sociālisms. Ikvienu mūsu zemes pilsoni, kas brauc uz ārzemēm, viņš sauc par «sociālisma sūtni».

Dž. Oldridža vārdos ir dziļa patiesība. Tajos izteikta atziņa, ka Padomju Savienībā ir visspilgtākā demokrātija pasaulē, kā teica Maksims Gorkijs.

Patiesām, mūsu Dzimtene ir visas tautas valsts, kur visi pilsētu un lauku darbaļaudis ir savas dzīves un likteņa noteicēji, visu mūsu zemes bagātību saimnieki. Padomju Savienībā visu dara tautas labā, ar pašas tautas spēkiem. Pirmo reizi cilvēces vēsturē mūsu zemē likvidēts ražošanas līdzekļu privātīpašums, nav cilvēka eksploatācijas, visa vara atrodas darbaļaužu rokās. Šajā apstākļi pirmām kārtām izpaužas patiesā padomju sociālistiskā demokrātija.

Mūsu demokrātija ir plašu masu radošās iniciatīvas un pašdarbības nemītīgās attīstības dzīvais process, bez kura nevar uzcelt sociālismu, radīt komunisma materiāli tehnisko bāzi, nodibināt komunistiskās sabiedriskās attiecības, veidot jaunu un vispusīgi attīstītu cilvēku.

Nesenais PSKP CK Plēnums savā darbā un savā lēmumā par PSRS ekonomikas attīstību un partijas darbu tautas saimniecības vadīšanā lielu uzmanību veltīja darbaļaužu un sabiedrisko organizāciju lomai visās padomju sabiedrības jomās, it īpaši ražošanas vadīšanā. «...TAGAD,» atzīmēja biedrs N. Hruščovs savā referātā PSKP CK Plēnumā, «MĒS ESAM AIZSOĻOJUŠI TALU UZ PRIEKŠU, UN PIENĀCIS LAIKS PALASINĀT UN PADZILINĀT UZŅĒMUMU VADĪŠANAS DEMOKRĀTISKOS PRINCĪPUS... MŪSU ZEMĒ IZAUGUSI PARTIJA, IZAUGUSAS ARODBIEDRĪBAS, 40 PROCENTIEM STRĀDNIĒKU IR VIDEJĀ VAI AUGSTĀKĀ IZGLĪTĪBA, IZVEIDOTS LIELS INŽENIERU STARPSLĀNIS. JĀPANĀK, LAI VISS SIS MILZĪGAIS SABIEDRISKAIS SPĒKS AKTĪVĀK PIEDALĪTOS RAZOŠANAS VADĪŠANĀ.»

Padomju demokrātija pašos pamatos atšķiras no melnās buržuāziskās demokrātijas, ar kuru kapitālistisko zemju valdošais slānis cenšas slēpt savu diktatūru.

Kā «demokrātijas paraugu» bez mītas slavina Amerikas Savienotās Valstis. Un kā gan citādi! Tur taču ir vairākas partijas, pat «opozīcija», vēlēts augstākais varas orgāns — kongress utt. Bet kādu labumu tas dod miljoniem strādnieku un fermeru? Viņi taču ir amerikāņu tautas lielākā daļa.

Aplūkosim bēdīgi slaveno daudzpartiju sistēmu. Visietekmīgākās partijas Savienotajās Valstīs ir demokrātu partija un republikāņu partija, kas šķietami konkurē savā starpā. Taču te ciņa atgādina divu plēsoņu kautiņu par treknu kumosu — politisko varu. Abu partiju programmas ir gandrīz vienādas — tipiski buržuāziskas. Tātad Komunistiskā partija — īstā tautas interešu aizstāve — tiek vajāta.

Sā gada novembrī jau 88. reizi Amerikas Savienotajās Valstīs notika kongresa vēlēšanas. Taču tāpat kā agrāk valsts varas augstākajā orgānā nav cilvēku, kas izteiktu tautas masu intereses. Nedz pārstāvju palātā, nedz senātā nav neviena strādnieka vai fermiera. Visa valdība ar prezidentu Dž. Kennedy priekšgalā sastādīta no monopolu pārstāvjiem, kas turklāt nežēlo līdzekļus, lai «dabūtu cauri» savus kandidātus. Piemēram, Ņujorkas štata gubernatora Rokfelleras «pārvēlēšanu kampaņai» izlietots vairāk nekā 1 miljons 250 tūkstoši dolāru. Skaidrs, ka kongresa locekļi aizstāvēs to interesi, kas tērējusi līdzekļus viņu «ievēlēšanai», tas ir, lielo kapitālistisko monopolu intereses.

Turpretī mūsu zemes Augstākajā Padomē ir īsti tautas pārstāvji. No Augstākās Padomes tagadējā sasaukuma 1.443 deputātiem 646 ir strādnieki un kolhoznieki, kas nodarbināti tieši ražošanā. Deputātu vidū ir 53 tautību pārstāvji un 390 sievietes.

Padomju demokrātijas pamatā ir gādība par darba cilvēku, par viņa labklājību un laimi. Vienkāršie ļaudis, lieliskie darba darītāji, kas ievēlēti valsts varas augstākajā orgānā, pieņem likumus, kas pilnīgi atbilst visas tautas interesēm. Piemēram, Likums par PSRS valsts pensijām pauž lielo gādību par darbaļaudim: tas garantē padomju cilvēku tiesības uz materiālo nodrošinājumu vecumdienās un darba spēju zaudēšanas gadījumā.

Mūsu zemes attīstības, komunisma celtniecības jautājumu izlemšanā piedalās ne tikai apmēram divi miljoni cilvēku, kas ievēlēti darbaļaužu deputātu padomēs, bet aizvien plašāk arī sabiedriskās orga-

nizācijas, no kurām arodbiedrības vien patlaban apvieno 66 miljonus cilvēku. Vairāk nekā 20 miljoni cilvēku ir plašajās darbaļaužu organizācijās — kārtības sargu vienībās, biedru tiesās, namu komitejās, veicināšanas komisijās utt. Lielas perspektīvas sociālistiskās demokrātijas, tautas iniciatīvas un plašo tautas masu jaunrades attīstībai pavērās pēc tam, kad partija droši pārvarēja Staļina personības kulta kaitīgās sekas un atjaunoja leņinskās normas partijas un valsts dzīvē.

Biedrs N. Hruščovs PSKP XXII kongresā teica: «IKVIENS STRĀDNIĒKS, IKVIENS ZEMNIEKS, IKVIENS INTELIGENTS VAR TEIKT: VALSTS ESAM MĒS, TĀS POLITIKA IR MŪSU POLITIKA, UZDEVUMS ATTISTĪT UN NOSTIPRINĀT TO, AIZSTĀVĒT TO PRET VISĀDIEM TIKOJUMIEM — TAS IR MŪSU KOPEJAIS UZDEVUMS.» Šos vārdus jo spilgti apliecina simtiem un tūkstošiem fakti no mūsu dzīves.

Sociālisms devis un — tas ir jo sevišķi svarīgi — garantējis padomju ļaudīm visplašākās tiesības un brīvības: tiesības uz darbu, apģūti, izglītību, politisko un personisko brīvību. Sociālisma uzvaru mūsu zemē ar likumu nostiprināja PSRS Konstitūcija, ko pieņēma 1936. gadā.

Kopš tā laika padomju sabiedrībā notikušas lielas pārmaiņas. Mūsu Dzimtene sākusī plašas komunisma celtniecības posmu. Bet pāreja uz komunismu, kā tas uzsvērts PSKP Programmā, nozīmē padomju pilsoņu personības brīvības un tiesību nemītīgu attīstību. Saskaņā ar PSKP XXII kongresa norādījumiem PSRS Augstākā Padome nodibinājusi komisiju jaunās PSRS Konstitūcijas projekta izstrādāšanai. Jaunajā konstitūcijā atspoguļosies viss jaunais, visas būtiskās pārmaiņas padomju sabiedrības dzīvē.

Tikai 45 gadi pagājuši, kopš nodibināta mūsu valsts. Bet cik daudz šajā laikā ir paveikts! Viss pasaule jūsmo par mūsu panākumiem komunisma celtniecībā, bet komunisms, kā rakstīts PSKP Programmā, pilda vēsturisku misiju — atbrīvo visus cilvēkus no sociālās nevienlīdzības, no visām apsplešanas un eksploatācijas formām, no kara šausmām un liek valdīt uz zemes MIERAM, DARBAM, visu tautu BRĪVIBAI, VIENLĪDZĪBAI, BRĀLĪBAI un LAIMEI.

L. GRIGORJANS,

juridisko zinātņu kandidāts

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAZOŠANAS PĀRVALDES ZONĀ

86 (2781)
22. gads

Trešdien,
1962. gada 5. decembrī

Maksā
2 kap.

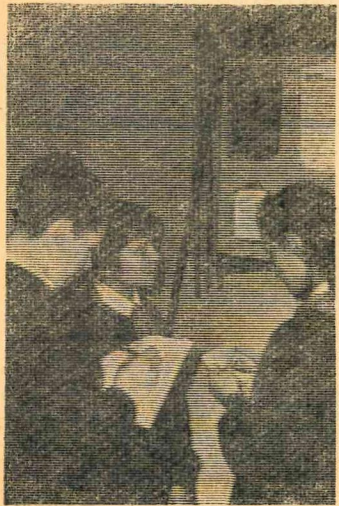
Visspilgtākā demokrātija pasaulē

Te mums mājas un skola

— Cēties! Stāties rīta rosme! — atskan dežurējošā skolotāja balss, un vienā mirklī guļamistabā sākas dzīva rosība. Pēc brīža mazgājamā istabā vēsa ūdens strūkļa čalodama list uz mazajām rokām, noskalo sejai miegu. Patikama sajūta šajā rīta stundā ikvienam no Biržu internātskolas 414 audzēkņiem.

Ātri sakārtojusi telpas, 4. klases pionieri steidzas pie mazajiem draugiem — 1.-a klases oktobrēniem. Ceturtnie taču ir viņu šefi! Katrs pionieris atbild par vienu oktobrēnu.

— Vai tev divnieku nav? — sa-

Attēlā: Imanta Sudmaļa pionieru vienības aktivisti pārbauda, kā klasēs iekārtoti pionieru stūriši.

vādi piemiedzis acis, jautā Ziedonītis.

— Nu, skaidrs, ka nav! — lepi atbild viņa šefs Juris.

— Man arī nav! — Ziedonītis ir ne mazāk lepnis.

— Pastiežies taču! Jāiet brokastis! — un šefs dodas pie savas klases.

Bet par Ziedonīti un pārējiem pirmklasniekiem tagad rūpējas audzinātāja Olga Grinberga.

Edamistabā klusums, lai arī te brokastu vairāk nekā divsimt audzēkņu. Starp galdiem veikli rosās dežuranti baltos virsvalkos. Viņi iznēsā krūzītes ar kafiju, maizi, sviestu, sieru un citas gardas lietas. Dežurantu sejas nopietnas — viņi taču izpilda atbildīgu pienākumu. Tikai pateicoties viņiem, iespējams panākt, ka visa lielā skolēnu saime pabrokasto nepilnā pusstundā.

Arā tikko aust gaisma, bet internātskolas logi spoži mirdz spuldžu ugunīs. Solos jau sasēdušies skolēni — vēlreiz jāielūkojas grāmatā, jāatkārto vakar mācītais, jāpārbauda, vai mājas darbā nav kāda kļūda. Nolemts pieteikt kopēju karu nesekmībai. Tādēļ dažiem nepieciešama skolotāja papildus konsultācija vai šefu — vecāko klašu skolēnu palīdzība.

Tieši pusdeviņos atskan zvans. Sākas pirmā stunda. Mācības — tas ir internātskolas audzēkņu galvenais darbs. Pirmajā ceturksnī gandrīz trešā daļa no viņiem mācījās bez trijniekiem, bet 14 audzēkņi bija absolūti teicamnieki. Viņu vidū pirmklasnieki Anita Zvirgzda un Aivars Bušmanis,

Voldemārs Golubevs un Vasiļijs Tarasovs, 4. klases pioniere Tamāra Mežvēvere un skolas vecākās — absolventu klases audzēknis komjaunietis Māris Jaudzems.

11. klasē šodien atklātā stunda krievu literatūrā. Jau sen visi iepazīnušies ar padomju literatūras celmlaužu M. Gorkija romānu. Tādēļ šajā stundā, kad jāapspriež Pāvla Vlasova un Pelagejas Nilovnas tēli, katrs labprāt atbild uz skolotājas Lilijas Serko jautājumiem. Māris stāsta par to, kā Pāvls no parasta, neapzinīga strādnieka izauga par revolucionāru, cīnītāju.

— Pāvls lasīja grāmatas, lai mācītos un varētu mācīt citus, — saka Valdis Kleins. Un liekas, ka šobrīd šī cīgānu zēna mērķis sasauca ar Pāvla Vlasova tēlu M. Gorkija romānā. Stundas beigās skolotāja paziņo atzīmes:

— Dainai — pieci, Skaidrītei — pieci, Valdim — pieci...

Pēc pusdienām 1.-a klase iet vienos pie saviem krievu draugiem 1.-b klases skolēniem. Te pašreiz iekārtota burtņīcu izstāde. Pirmklasnieki apsveic viens otru, skandējotīši un dziesmiņas latviešu un krievu valodā, labākie rakstu darbu izpildītāji saņem prēmijas — lielas konfekšu tūtas, arī viesi tiek pacienāti ar konfekšiem un cepumiem. Tas ir tikai viens no daudzajiem piemēriem, kuros varētu minēt par internacionālās audzināšanas darbu Biržu internātskolā.

Pēcpusdienā pionieru istabā ierodas 4. klases pionieri un pulciņa padomes priekšsēdētāja Tamāra Mežvēvere. Viņi nolēmuši uzrakstīt vēstuli saviem draugiem Volgogradā. 6.-b klase nesen saņēmuši vēstuli no Astrahaņas pionieriem. Tālu pāri mežiem, upēm, kalniem steidzas vēstules no Biržiem, kuras ļoti gaida draugi.

Attēlā: 6.-b klases pionieres Lilija Morozova un Māriete Zuriņa raksta vēstuli saviem draugiem Ļeņingradas 7. internātskolā.

Katru nedēļu iznāk jauns sienas avīzes «Pionieru uguniņa» numurs. Daudz darba ir redkolēģijai — redaktorei 6.-b klases skolniecei Astridai Galvānei, mākslinieciskās daļas vadītājai Urzulai Rudzītei un literārās — Rasmai Grundšteinei.

Plašās pionieru istabas vienā stūrī sanākuši paši mazākie skolēni. Viņi krāso un izgriez dažādas figūriņas no papīra, rotaļājas ar lellēm. Spēles un rotaļas vada komjaunietes Ruta Kauranena un Elvira Elksnīte.

Pašlaik skolā daudz darba, katrā klase ar lielu rūpību gatavoja krievu kultūras nedēļai. Tādēļ gan zālē, gan klasēs notiek dziesmu, deju un deklamāciju mēģinājumi. Sporta treniņus nepārtrauc arī skolas fizkultūrieši.

Gaiteņos vienmēr dip steidzīgi soļi, zēnu un meiteņu sejas mazliet norūpējušas par gatavojamo pasākumu. Tomēr ik pa brīdī atskan nebednīgs joks, jautri, dzīvespriecīgi smiekli.

Ātri rit dienas internātskolā. Garlaicībai te nav vietas. Lielā pedagoga saime rūpējas par to, lai ikviens audzēknis būtu jaunās komunisma paaudzes cēlīgs. Te ir viss nepieciešamais, lai varētu sekmīgi mācīties, labi atpūsties, lai visi būtu veseli un mazi. Gaišās klases, bagātīgi apgādāti kabineti, guļamistabas, atpūtas telpas, pašiem sava ambulance — tas viss ir internātskolas audzēkņu rīcībā. Ar istu tēvišķīgu gādību par viņiem rūpējas Padomju valsts.

L. ZAKSA teksts un foto

—Ir labi,—saka pensionāri

Esam pieraduši dzirdēt savstarpējus uzmudinājumus: vajag vairāk. Esam pieraduši redzēt, kā šo draudzīgo skubinājumu rezultātā pirms termiņa izaug dzīvojamo namu korpusi, rūpnīcas, upju krastus savieno skaisti tilti.

Zinām, kas veic šos grandiozos darbus: tie esam mēs paši, padomju tauta, cilvēku miljoni, kas savu nākotni ceļ, stingri balstoties uz Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas iekarojumiem, ko savukārt nodrošina PSRS Konstitūcija un jaunākie Padomju valdības lēmumi.

Atbildība, darba alga nav vienīgais stimuls, kas mudina strādāt. Apziņa, ka ik ar raženi aizvadītu darba dienu soli liec labākā rītdienā, spārno veikt lielus uzdevumus.

Viens no padomju darbaļaužu nodrošinājuma veidiem ir valsts pensijas, ko pilnīgi realizē uz valsts un sabiedrisko līdzekļu pamata.

Vienā Jēkabpils rajonā vien pašreiz ir vairāk nekā 6.300 valsts pensiju saņēmāji, kuriem šajos desmit mēnešos izmaksāts pāri par 1,5 miljona rubļu.

Bez tam ir tādi iedzīvotāji, kuriem dažādu iemeslu dēļ nav iespējams piešķirt valsts pensiju, bet kam nav neviena apgādnieka. Viņiem no rajona budžeta tiek piešķirts ikmēneša pabalsts. Rajonā desmit mēnešos pabalstos izmaksāts 41.400 rubļu.

Lielu palīdzību saņem daudz bērnu un vientuļās mātes, kurām gada laikā izmaksājamā summa sniedzas pāri simts tūkstošiem rubļu.

Buržuāziskās Latvijas laikā valsts pensijas varēja saņemt tikai atsevišķas strādnieku un kalpotāju kategorijas. Toreiz strādnieks par nodrošinājumu vecuma dienās pat nesapņoja. Sevišķi par to pārliecinās sociālās nodrošināšanas nodaļas darbinieki, kad nākas formēt darba stāža dokumentus par pirmkārt gadiem. Jautājot pensijas prasītājam par iesniedzamajiem dokumentiem, bieži vien jāsaņem līdzīgas atbildes: — Darba stāža dokumenti mums bija, bet mēs tos neglabājām, jo necerējām,

ka tie kādreiz varētu derēt pensijas saņemšanai... Tātad toreiz necerēja ne uz kādu valsts pabalstu.

Vēcie ļaudis, kas saņem valsts pensijas, nestāv nomaļus no dzīves. Vairums pensionāru turpina strādāt savās agrākajās darba vietās, sevišķi padomju saimniecībās vecuma pensionāri, kuriem līdz ar darba algu izmaksā arī pilnu piešķirto pensiju. Bez tam pensionāru darbs plaši pazīstams rajona sabiedriskajās organizācijās, piemēram, Livānos, Pļaviņās, Jēkabpilī.

Valsts ne mazumu līdzekļu atvēl invalīdu namu celtniecībai un to labiekārtošanai. Šajā gadā vien šim nolūkam atvēlēti un izlietoti 182.000 rubļu. Rajonā pašreiz ir četri labiekārtoti invalīdu nami ar 250 vietām. Par labajiem dzīves apstākļiem invalīdu namos liecina kaut vai tas vien, ka viena invalīda uzturēšana valstij izmaksā pāri par piecdesmit rubļu mēnesī. Invalīdu namu pārziņā ir arī atsevišķas palīgsaimniecības, kur iegūtos lauksaimniecības ražojumus izlieto invalīdu namu vajadzībām. Vasaras sezonā te labprāt mil pastaigāties arī paši pensionāri.

— Ir labi, — šodien saka pensionāri un tāpat arī tie, kuri vēl strādā. Un kā gan nē — PSRS Konstitūcija nodrošina ne tikai darbu, bet arī mierīgas vecumdienas.

E. KRUMINS,
rajona sociālās nodrošināšanas nodaļas iecirkņa inspektors

Cilvēku labklājībai

Padomju valsts uzņemusies rūpes par darbaļaužu veselības aizsardzību. Un tieši tādēļ mūsu zemē ir visplašākais ārstniecības iestāžu tīkls, kurā cilvēki saņem bezmaksas medicīnisko palīdzību.

Arī mūsu rajonā ik gadus uzlabojas darbaļaužu medicīniskā apkalpošana. Tā, nesen tika nodota ekspluatācijā rajona slimnīca ar 85 gultām. Darbaļaužu rīcībā 5 pilsētu un 6 lauku slimnīcas, prettuberkulozes dispanseri Jēkabpilī un Pļaviņās.

Rajonā strādā 98 ārsti, kuri rūpējas par iedzīvotāju veselības aizsardzību. Sevišķu atziņību guvusi ārsti bb. Kiršbergs, Lukina, Barons, Maļceva, Medne un daudzi citi.

Medicīnisko palīdzību sniedz 26 feldšeru-vecmāšu punkti, no tiem tieši kolhozos un padomju saimniecībās 8. Labi strādā feldšers Mutulis Saukas ciemā, Baumane Vītalvā, Šabajeve Mežārē un citi.

Lai uzlabotu medicīnisko apkalpošanu, paredzēts pabeigt rajona slimnīcas otro kārtu, kas dos iespēju palielināt gultu skaitu līdz 135. Pašreiz tiek paplašināta rajona ambulance. Pārbūvējot Jēkabpils pilsētas slimnīcas ķirurģisko nodaļu, ra-

dās iespēja paplašināt šauro specialitāšu gultu skaitu. Drīzumā pabeigs Jēkabpils prettuberkulozes dispansera rekonstrukciju.

Rajona un pilsētas slimnīca apgādāta ar vismodernāko aparāturu, šeit strādā gandrīz visu specialitāšu ārsti, kas slimniekiem sniedz kvalificētu palīdzību. Nepieciešamības gadījumā palīdzību saņemam no republikāniskām ārstniecības iestādēm.

Lai uzlabotu neatliekamās palīdzības sniegšanu, Jēkabpils pilsētas un rajona slimnīcās palielināts ātrās palīdzības brigāžu skaits. Šogad jaunas ātrās palīdzības mašīnas saņēmušas Līvānu pilsētas un rajona slimnīcas.

Tas uzskatāmi liecina, ka mūsu zemē viss tiek darīts cilvēka labā, cilvēka labklājībai.

M. KLEPERE,
rajona galvenā ārste

Slejas jaunu namu spāres

NEILGĀ LAIKĀ CELTNIEKI JĒKABPILIEŠIEM NODEVUSI LIETOSANAI VAIRĀKAS JAUNAS DZĪVOJAMĀS MĀJAS UN CITAS ĒKAS.

- ☐ Draudzības alejā pagājušajā gadā uzcelts 12 dzīvokļu nams, arī šogad šajā ielā tikpat daudz ģimeņu saņēma jaunus dzīvokļus.
- ☐ Dārza ielā šogad pabeigs 31 dzīvokļa namu.
- ☐ 12 dzīvokļu jaunā mājā šogad saņēmuši 30. ATK strādnieki.
- ☐ Tikpat daudz 446. tilta būves vilciena strādnieku ģimenēm bija svētki jaunos dzīvokļos.
- ☐ Jūtiama paplašinājusies apdzīvojamā platība pēc kapitālremonta vairākos namos.
- ☐ Pāri par 700 otrās vidusskolas audzēkņu 1. septembrī sāka mācības jaunajā skolā.

VEL PLASĀKI CELTNIECĪBAS DARBI PAREDZĒTI NĀKOŠĀJĀ GADĀ.

- ☐ Daugavas labajā krastā Dārza ielā paredzēts uzcelt 44 dzīvokļu namu.
- ☐ Draudzības alejā līdzās jau esošajām mājām pacelsies vēl viena, kas uzņems 33 ģimenes.
- ☐ Celtniecības pārvalde saviem strādniekiem uzbūvēs 96 dzīvokļu namu.
- ☐ 18 cukurfabrikas strādnieku ģimeņu saņems jaunus dzīvokļus.
- ☐ Tikpat daudz Latvijas Lauku tehnikas rajona nodaļas strādnieku ģimeņu pārcelsies uz jaunu māju.
- ☐ Rajona rūpniecības kombināts paredzējis nākošajā gadā uzcelt māju 24 ģimenēm.
- ☐ Arī Krustpils dzelzceļa stacijas un 446. tilta vilciena darbaļaudis saņems jaunus dzīvokļus.
- ☐ Nākošajā gadā pabeigs 4. vidusskolas būvi.
- ☐ Darbu sāks arī dzelzbetona konstrukciju un keramzīta fabrika.
- ☐ Sāksies celtniecības darbi jaunajā kaļķakmens karjerā Daugavas augstecē aiz Jēkabpils.
- ☐ Ar pilnu jaudu varēs strādāt konservu rūpnīca.
- ☐ Daugavas labajā krastā tiks pabeigta pilsētas poliklinikas rekonstrukcija.
- ☐ Nākošajā gadā pabeigs arī prettuberkulozes dispansera paplašināšanu.

MŪSU VALSTS APGĀDĪBĀ ATRODAS 22 MILJONI PENSIONĀRU, APMERAM 4 MILJONI STUDENTU UN SKOLĒNU APGĀDĀTI AR KOPMITNĒM UN SAŅĒM STIPENDIJAS, VAIRĀK NEKĀ 7 MILJONI DARBAĻAUŽU UN VIŅU BERNI PAR SOCIĀLĀS NODROŠINĀŠANAS UN KOLHOZU LIDZEKĻIEM IK GADUS ATPUŠAS SANATORIJĀS, ATPŪTAS NAMOS UN PIONIERU NOMETNĒS, APMERAM 7 MILJONI MĀSU SAŅĒM VALSTS PABALSTUS.

Saule pār Čukura kalniem

Dzīve šo ģimeni nebija lutinājusi. Par sūru sviedru sāli buržuāziskās Latvijas pusgraudniekiem vajadzēja pirkt katru kumosu maizes. Ik dienas viņi lieca muguru svešos tīrumos un sapņoja par savu zemes stūrīti, savu pajumti. Beidzot trīsdesmito gadu sākumā šis sapnis it kā sāka piepildīties. Taču tas maksāja dārgi, dārgāk par naudu. Kaimiņos dzīvojošie būdži bija ar mieru pārdot nederīgu kalnainu un krūmiem apaugušu ganību stūri ap 12 hektāru platībā. Tā Sunākstes ciemā radās jauna saimniecība ar nosaukumu «Lazdāni». No tumsas līdz tumsai skanēja līdumnieka cirvis šajos kalnos, kuros ne bez pamata apkārtnes ļaudis sāka saukt par Čukura kalniem. Tie prasīja gadus, veselību...

Cilvēka darba mīlestība, neatlaidība un tūlnānās rokas darīja brīnumus. Gadu nāsta un pārcilvēciskais darbs tēvu un māti bija jau novedis smiltainē, bet Čukuru sētā dzīvoja dēla Alberta jaunnodibinātā ģimene. Drīz vien te vasarā pa taciņām jau dipēja iedegušas kājeles, bet ziemā laisties no kalna ar pagaviņām pie Čukuru Zintas un Ilgas salasījās visi apkārtnes bērni.

Lielā Tēvijas kara dūmakās izgaiss 1940. gada Brīvības vasaras smaržas. Tāpat kā visa padomju tauta, arī Čukuru ģimene svēti ticēja taisnības uzvarai. Un tā notika. Atkal uzausa gaišās dienas.

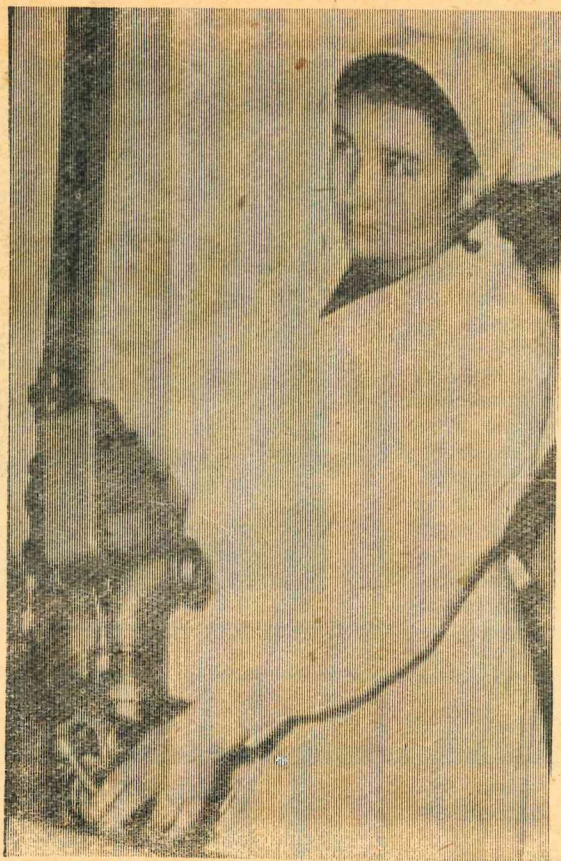
...Kad darba zemnieki sāka apvienoties kolhozos, Čukuru Alberts ar ģimeni ilgi pārdomāja. Sirds diktēja nesteigties, «neatdot» savu iestrādāto zemes stūrīti, bet prāts pārliecināja, ka kopus tīrumā darbs veiksies labāk. Un, kad kolhoza «Komunārs» kolhoznieku pilnsapulce izskatīja Čukuru ģimenes iesniegumu par iestāšanos lauksaimniecības artelī, neviens balss nepacēlās pret to. Viss kolektīvs šos ļaudis pazina kā godīgus, pašreizējos cilvēkus un ar īstu prieku apsvēica viņu nodomu.

Čukuru ģimene dzīvo pārticībā. Tā godam attaisno biedru uzticību, krietni strādājot, bet tad arī paša klēts tukša nepaliek. Pirmajā laukkopības

brigādē Alberts Čukurs ir īsts disciplīnas paraugs, apzinīgs darba veicējs, krietns zemes kopējs. Šogad ne katrs laukkopis var lepoties ar augstu izstrādi — lietainā vasara stipri kavēja darbus. Taču Alberta Čukura kontā 10 mēnešu laikā jau skaitījās 275 izstrādes dienas. Šis skaitlis liecina, ka viņš ik dienas bijis darbā un ik dienas paveicis paredzēto uzdevumu. Arī vecākā meita Zinta nopelnījusi 127 izstrādes dienas, tāpat savu daļu skolas brīvdienu laikā kopējā darbā ieguldījusi arī ģimenes jaunākā atvasi Ilga.

...Ir tādi brīži, kad katrs cilvēks labprāt, ar prieku stāsta par to, kas viņa dzīvē ir vislabākais, un šis stāsts allaž ir īsts, neviltots. Alberts Čukurs šādos brīžos runā par padomju iekārtu, par saviem bērniem, kuriem padomju likums nodrošinājis iespēju mācīties. Šajā stāstā nav skaistu vārdu — darba vīram ir darba vīra paskarbā valoda. Bet viņš labi zina, ka Čukura kalnos jau nu nebūtu tik daudz izaudzis, lai pietiktu ar ko pārtikt pašiem un skolot meitenes. Pašlaik viņas mācās Kārsavas lauksaimniecības tehnikumā, un Albertam Čukuram prieks, ka arī meitas ir izaugušas par cilvēkiem, kas mīl zaļo un auglīgo zemi, kas atgriezies pie tās, lai palīdzētu kopt tīrumus prasmīgām rokām.

V. KĻAVIŅS

PIRMAJĀ VIETĀ

Jau trešo gadu Reiņu krejotavā strādā Dzidra Aizsilniece. Savu ikdienas darbu viņa izpilda ar lielu rūpību un apzinīgumu. Vasaras mēnešos krejotava pārstrādāja vairāk nekā divas tonnas piena dienā. Pašlaik dienā tiek nokrejoti ap 1000 kilogrami piena. Ar augstāku tauku procentu un visvairāk piena pašlaik piegādā krejotavā kolhoza «Padomju Dzimtene» Daugaviņu novietnes slaucēji Lidija Liepsalde un Edgars Kampāns — pāri par 100 kilogramiem ar vidējo tauku procentu 4,5.

Aktīvi strādājusi šinī gadā b. Aizsilniece piena savākšanas organizēšanā no individuālajiem piegādātājiem. Dienā pāri par 510 kilogramu piena ar 4,3 procentu vidējo tauku saturu piegādā krejotavā Zelma Draveniece.

Deviņu mēnešu darba vērtējumā Reiņu krejotava izvirzījusi pirmajā vietā starp 10 krejotavām Jēkabpils pienotavas pārraudzības zonā. Sabiedriskajā sektorā piena pārstrādāšanas plāns izpildīts par 97 procentiem, bet individuālajā sektorā — par 103 procentiem.

Z. IVE

Mācāmies, lai celtu

Mūsu zemes skolās mācās miljoniem jauniešu. Viņi apgūst dziļas un pamatīgas zināšanas, lai aktīvi iekļautos varenajā komunisma celtniecības darbā, lai būtu mūsu gaisās rītdienas cienīgi. Izglītībai Padomju valstī ik gadus tiek atvēlēti milzīgi līdzekļi.

Rajona izglītības iestāžu vajadzībām 1962. gadā valsts piešķirusi 2 miljonus 375,3 tūkstošus rubļu. Laika posmā no 1960. gada līdz 1962. gadam rajonā uzceltas vairākas jaunas skolas: Upenieku un Laukezera pamatskolas 200 audzēkņiem, Siņu astoņgadīgā skola,

Jēkabpils 3. un 2. vidusskola. Pašreiz būvē Oskalna un Antūzu astoņgadīgās skolas, Variēšu pamatskolu un Jēkabpils 4. vidusskolu. Nav aizmirsta arī skolotāju dzīvojamu māju un skolēnu kopmītnu celtniecība. Jaunā mājā dzīvo Jersikas astoņgadīgās skolas skolotāji, Gaiņu skolas audzēkņiem uzcelts plašs internāts.

Šogad mūsu rajona skolās mācās gandrīz 12 tūkstoši skolēnu, skolu kopmītnēs, kas ir gandrīz visās skolās, dzīvo 1980 audzēkņu. Strādājošā jaunatne savas zināšanas papildina trīs rajona vakar-

skolās un 27 neklātienes konsultāciju grupās. Pagājušā gadā līdztekus darbam mācījās 350 jaunieši, šogad viņu skaits pieaudzis gandrīz divkārt.

Par mācību spēkiem rajonā strādā 946 skolotāji, no tiem 550 ir ar augstāko izglītību vai nepabeigtu augstāko izglītību, neklātienē studē 155 skolotāji. Katru gadu kvalifikācijas celšanas kursos mācās ap 170 pedagogu. Mūsu labāko mācību spēku vidū varam minēt Viesītes vidusskolas Nopelniem bagāto skolotāju M. Ritmeisteri, kas apbalvota ar Ļeņina ordeni, un Neretas vidusskolas Nopelniem bagāto skolotāju O. Kundrāti. Ar Darba Sarkanā Karoga ordeni apbalvota Biržu internātskolas mācību daļas vadītāja O. Kiseļova un Sunākstes astoņgadīgās skolas direktors Z. Viksne. Izglītības darba teicamnieki ir Biržu internātskolas direktors F. Hāks, Daudzses astoņgadīgās skolas direktors V. Antāns un Viesītes vidusskolas skolotāja G. Godiņa. Šie izglītības darbinieki iet jaunās paaudzes veidotāju pirmajās rindās.

Padomju vara un mūsu Konstitūcija, kas piešķirusi visiem PSRS pilsoņiem tiesības uz izglītību, visnotaļ rūpējas par šo tiesību realizēšanu dzīvē. Komunisma laikmeta cilvēki būs apbruņoti ar visbagātākajām zināšanām un prasmīm radošam darbam. A. ĀBOLIŅA, rajona tautas izglītības nodaļas pedagogiskā kabineta vadītāja

Z. LIEPA

Krietna darba darītāja

Olu skaits, ko šogad devusi kolhoza «Dzimtene» putnu ferma, jau uz 1. novembri pārsniedza gada plānā paredzēto. Ik dienas šeit rosās kolhoza ilggadējā putnkope Milda Jandava. Viņa ne tikai kopj dējējas, bet pati arī katru gadu izaudzē cāļiņus. Jaunās visticpā paliek spārnotā ganāmpulka remontam, bet gailiņus nogādā gaļas pieņemšanas punktā.

Šogad čaklā kopēja apkopusi vidēji 474 vistas. Nebija viegli cīnīties par uzņemto saistību izpildi, jo barība nebija

no bagātājam. Arī sakņu šoru den pamaz. Tāpēc b. Jandava visu vērību veltī barības labākai sagatavošanai. Miltu barību samitrina, piejauc vāritus kartupeļus, un tikai tad izēdina vistām.

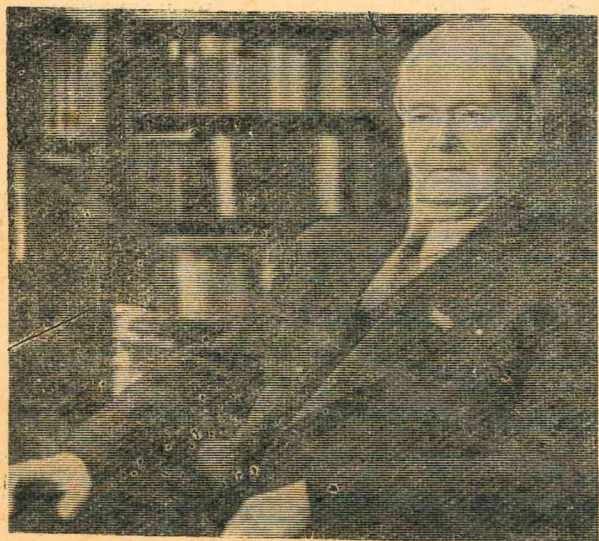
Vistas vienmēr saņem minerālbarību, bet rudens un ziemas periodā arī zivju eļļu. Lai celtu vistu dējību, b. Jandava pagarina dienu kūti, no rīta un vakaros iedodot lukturus.

— Ir svarīgi, lai dējējas pietiekošā daudzumā varētu padzerties svaigu ūdeni, kā arī

saņemtu bez pamatbarības minerālvielas, — spriež b. Jandava.

Rūpīga, pašreizējā darba rezultātā putnkope jau izpildījusi gada plānu olu kopprodukcijā. Uz 1. decembri b. Jandavas koptās vistas ražojušas 55.899 olas, pārsniedzot gada plānu par 1.899 olām. No katras vistas iegūtas 118,6 olas. Tagad b. Jandava cinās, lai izpildītu saistības — iegūtu 120 olas no katras vistas.

VARENU DARBU MŪŽS

5. DECEMBRĪ Latvijas PSR Tautas rakstniekam Andrejam Upītim aprit 85 gadi. Tie ir lieli mūsu tautas svētki, jo Upīts ir viens no izcilākajiem sociālistiskā reālisma meistariem visā padomju literatūrā.

Jo sevišķi ievēribu darbaļaužu vidū izpelnījies A. Upīša romāni «Zaļā zeme» un «Plaiss mākonis». Tie vispirms saista lasītāja uzmanību ar ārkārtīgi plašu, krāsaino un daudzpusīgo lauku un pilsētas darbaļaužu dzīves notērojumu, aso un skaidro šķiru pretīšķību atseģšanu, ar meistariskiem tipu un raksturu zīmējumiem, daudzsejainām masu ainām. Ja Upīts par kaut ko raksta, tad viņš to attēlo tā, ka tas top acīm redzams, dzirdams un pat it kā rokām taustāms.

Andreja Upīša nozīme latviešu demokrātiskās un revolucionārās literatūras attīstībā ir ļoti liela. Viņa pirmie darbi parādās pagājušā gadsimta beigās, bet plašu sabiedrisku atsaucību viņa daiļrade sāk iegūt smagajos Stolipina reakcijas gados.

Lielu savilpojumu latviešu sabiedrībā sacēla romāns «Jauni avoti», kas 1908. gadā sāka parādīties periodikā. Ar to A. Upīts iesāka savu dramatisko un vareno stāstu par nabadzīgā zemnieka Robežnieka dzimtu, parādīja, kā nežēlīgajā kapitālistiskajā ekspluatācijā un konkurencē izput sīkais zemnieks, kā apzinīgākie nabadzīgās zemniecības pārstāvji iekļaujas revolucionārās strādniecības kustībā. Romānā asi atmāskota arī reliģijas reakcionārā loma.

Ap 1911.—1912. gadu Andrejs Upīts jau ir atzīts latviešu progresīvās literatūras vadītājs. Kā spoža satiriska stila meistars, redzīgs novērotājs un ass domātājs Upīts jo sevišķi bīstams top buržuāziskajiem nacionālistiem, kas savā pusē mēģināja pārvilcināt masas.

Kad 1919. gada sākumā Latvijā nodibinājās padomju vara, Upīts visus savus spēkus veltī jauno padomju principu iesakpošanai mākslā. Kā Izglītības Tautas Komisariāta

mākslas nodaļas vadītājs Upīts daudz palīdz Strādnieku teātra, operas, konservatorijas, Mākslas muzeja un citu padomju kultūras iestāžu dibinātājiem.

Pēc padomju varas krišanas Andrejs Upīts ciņu turpina buržuāziskajā Latvijā. Divdesmitajos gados un trīsdesmito gadu sākumā viņš publicē lielu skaitu romānu, noveļu grāmatu, satirisku komēdiju un drāmu, fejetonu, publicistisku un literāri kritisku rakstu un zinātnisku pētījumu. It sevišķi asi latviešu buržuāzija izsmieta romānos «Pa varavīksnes tiltu», «Jāņa Robežnieka nāve», komēdijā «Peldētāja Zuzanna», noveļu krājumā «Metamorfozas». Tai pašā laikā tautas tēls spēcīgi veidots romānos «Ziemeļa vējš» un «Laikmetu griežos».

Dedzīgi aizstāvēt tautu, arvien augstāk un augstāk ceļas Upīša mākslinieciskā meistarība, paplašinās viņa daiļrades apvāršņi. Buržuāzijas un tās algotņu atmakojumam rakstnieks izvēlas materiālu no dažādu tautu dzīves. Kad Latvijā 1934. gadā notiek fašistiskais apvērsums, Upītim tiek likti ceļā visdažādākie šķēršļi, lai viņa lielā, revolucionizējošā māksla nerastu ceļu uz tautu.

Lielā Tēvijas kara gados rakstnieks dzīvo Kirovas apgabalā un visu savu talantu veltī cīņai pret hitleriskajiem iebrucējiem. Pēc to padzišanas atgriezies Latvijā, viņš nododas literāri sabiedriskajam darbam ar jaunu enerģijas pieplūdumu.

Joprojām-sirmais rakstnieks, ejot kopā ar tautu trauksmainajā komunisma celtniecībā, strādā lielā radošā pacelumā.

Dižs un varens ir darbs, ko Andrejs Upīts veicis savā ilgajā mūžā. Tas pieder pie labākā, ko latviešu tauta iegūda visas padomju un visas cilvēces kultūras grandiozajā celtnē.

KĀRLIS KRAULIŅS, filoloģijas zinātņu kandidāts

ZAĻĀS ZEMES AUKLĒJUMS

85 gadi. Daudz, ļoti daudz šais gados domāts, iecerēts un paveikts. Un daudz jaunu ieceru vēl. Bagāts un daudzveidīgs ir Andreja Upīša darbu klāsts. Trilōģija «Robežnieki», «Kailā dzīvība», «Zaļā zeme», «Spartaks», «Plaša mākoņos»... Kas gan ņemsies uzskaitīt visus darbus, ko radījis prasmīgi vadītā A. Upīša spalva. Būdam humānists, rakstnieks ar saviem darbiem māca citus būt cilvēkiem, godīgiem, principiāliem, māca mīlēt savu zaļo zemi. Jau agri bērnībā, staigājot līdz tēvam no viena grūtnieka pie otra un meklējot «labāku saimnieku», rakstnieks pratis ieskatīties dzīvei acīs un saredzēt tur gan visu nekrietno, cilvēci pazemojošo, gan jauno, briesošo spēku, kas arvien izlauž sev vēsturē ceļu. Jau toreiz, pagājušā gadsimta beigās un 20. gadsimta sākumā, kad mūsu tauta vēl smaka kapitālistu jūgā, kad Robežnieku Jānim nācās iziet tik grūtu ceļu, līdz tas ieguva izglītību, kad Ošu Andrejam, Bērziņu Lienai un citiem kalpiem bija jābrien Brīviņu kūts zampā un kad cilvēkiem likās, ka viņi nedzīvo uz zaļās zemes, bet kaut kādā sliktnā, dumbrā līdz kaklam, jau toreiz A. Upīts, pats dziļi nīzdams tautas ekspluatatorus, prot parādīt mums darba cilvēka lielo skaistumu, viņa varenību. Daudzus no viņiem dzīve salauza, bet ļoti daudzi prata saskatīt šai tumšajā, mākoņainajā dienā plaisu, savu dzīves mērķi, sākt cīnīties par brīvību un laimi. Skaisti ir A. Upīša varoņu dzīves ideāli un mērķi.

«Viņi būs parādījuši vienīgo ceļu, pa kuru iedami, vergi var iegūt brīvību — ciņu, ciņu uz dzīvību un nāvi! Un, ja arī viņiem jākrīt, — viņi mīrs, lai mūžam dzīvotu viņu tautas un tautu brīvībā!...» saka Spartaks ar lielu ticību šai nākotnei. Rakstnieks vienmēr iet kopā ar dzīvi. Kad lielā Tēvijas kara dienās mūsu Dzimtenei uzbrūk ienaidnieks, A. Upīts aicina cīnīties, viņš tic, ka arī jūgā nospiestie latvieši ies varoņu rindās. Viņš sauc par varoņiem visus: «Un arī tie, kas, varas un bada spiesti, esat bijuši fašistu klauskas, bet nesat maizes garozu pirkusi par sava brāļa nodevību un savas tēvijas zaimošanu. Mēs esam dziļi pārliecināti, ka reti, gaužām reti būs starp jums tādi, ko negribēsies sastapt un kam nevarēs sniegt roku» («Latvju tautas vienība»).

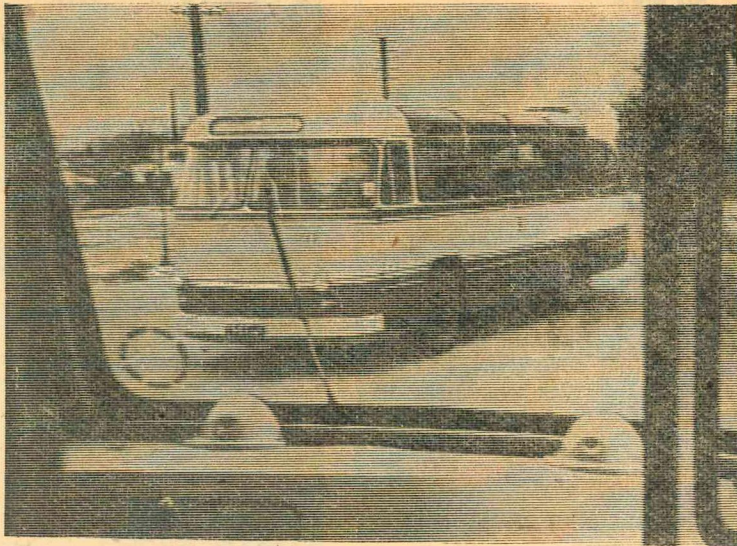
Sodien mūsu tautai lieli uzdevumi: mums jāceļ daudz skaistāka pasaule, nekā par to sapņoja Robežnieku Mārtiņš un Ošu Anna. Bet arī šodien mums vēl jādomā par to, ka pasaulē ir valstis, kas visiem spēkiem cenšas izraisīt jaunu karu, ir pasaulē ļaudis, kas negrib, lai vīrs zemes valdītā tainība un brīvība. Un arī šodien caur pagājušām ciņām skan A. Upīša balss: «Paturiet šīs asiņainās dienas tikai kā brīdinājumu katram, kas vēl kaut kad iedomātos uzbrukt jūsu tēvijai un dzimtenei. Lai labākais ieguldījums no šīm lielajām ciņās un uzvaras dienām latvju jaunatnei paliek — neatsveramā un neuzvaramā cilvēcība» («Glabājiēt cilvēci-bu!»).

Lielā rakstnieka 85. dzimšanas dienu svin visa tauta. Viņa darbi pazīstami tālu aiz mūsu zemes robežām. Tuvs un mīļš rakstnieks ir visai skolu jaunatnei. Arī Jēkabpils 1. vidusskolas jaunieši svin šo gadadienu kā lielus tautas svētkus. Jau laikus skolas bibliotekārs b. Ozoliņš kopā ar skolēniem gatavoja plašu A. Upīša darbu izstādi. Skolēni tur varēs iepazīties tuvāk ar A. Upīša daiļliteratūru, literatūrvēsturiskajiem, literatūrzinātniskajiem un kritiskajiem darbiem. Literatūras stundā katrā klase apmeklēs šo izstādi, un b. Ozoliņš sniegs nelielu informāciju par šiem darbiem. Lai stunda būtu interesantāka, katrā klasei ir savs uzdevums — atrast kaut ko interesantu par A. Upīša darbiem. Citi lasīs fragmentus no rakstnieka labākajiem darbiem, citi stāstīs par to, kā radies un uzrakstīts viens vai otrs darbs, citi — par A. Upīti iekārtoto muzeju. Katrs šajās dienās uzzinās kaut ko jaunu par mūsu dižo rakstnieku.

Mūsu jaunieši mēdās A. Upīša darbus, lai zinātu, kāda dzīve bijusi viņu tēviem, tēvutēviem, lai saprastu, ka daudz upuru prasījusi šī dzīve, un lai prastu novērtēt tos cilvēkus, kas izkaroja mūsu skaisto šodien. Mūsu jaunieši sveic šai dienā sirno latviešu padomju literatūras pamatlicēju, saka sirsnīgu paldies par viņa mūža darbiem, par to siltumu, kas strāvo cauri katrā viņa rindai, un novēl rakstniekam labu veselību un daudz jaunu ierosmju bagātu darba dienu arī turpmāk.

L. SIRSNIŅA,

Jēkabpils 1. vidusskolas literatūras skolotāja

„LAZ”i Jēkabpils ielās

Ar katru gadu mūsu rajonā palielinās autobusu līniju skaits. Grūti būs atrast tādu kolhozu vai ciemu, kuram nebūtu autobusa satiksmes ar rajona centru. Šogad vien rajonā atklātas 6 autobusu satiksmes līnijas, un tagad to ir pavisam 65. Vairākus vecos autobusus nomaina pret jauniem. 30. ATK šogad saņēmis četrus autobusus — divus «LAZ» un divus «PAZ».

Attēlā: viens no jaunajiem autobusiņiem «LAZ», kurš kursē pa Jēkabpils pilsētas labā krasta ielām.

M. ZARIŅA foto

STARPTAUTISKAIS APSKATS

1. Koloniālisms nolemts bojā ejai
2. Liels kreiso spēku panākums

1. decembrī progresīvā cilvēce atzīmēja Āfrikas dienu. Tagad sevišķi patikami redzēt šā kontinenta politisko karti. Vēl nesen tajā bija gandrīz vai tikai koloniālvalstu krāsas, bet tagad tās arvien drošāk aizstāj neatkarīgo valstu jaunās krāsas. Nacionālās atbrīvošanās ciņā, kas Āfrikā sevišķi plaši izvērsās pēc kara gados, no koloniālā jūga atbrīvoti vairāk nekā 200 miljoni afrikāņu un 22 miljoni kvadrātmetru liela teritorija. Pēdējā gadā vien 28 neatkarīgo valstu pulkam pievienojušās piecas jaunas zemes: Alžīrija, Tānzanija, Uganda, Ruanda un Bērundi.

Taču koloniālisma jūgā joprojām smok Angolas, Mozambikas, Kenijas, Rodēzijas, Njāsalandas, Dienvidrietumu Āfrikas un citu zemju tautas. Šīs kolonijas aktīvi cīnās par brīvību. Jau ilgu laiku pret portugāļu kolonizatoriem ar ieročiem rokās cīnās piecus miljonus lielā Angolas tauta. Prāva šās zemes daļa jau atbrīvota no svešzemniekiem. Atbrīvošanās ciņas dzirksteles kur liesmu arī otrajā portugāļu kolonijā — Mozambikā. Kolonizatori spiesti tur nostiprināt savu karaspēka garnizonus un palielināt ieroču krājumus. Kenijas, Rodēzijas un Njāsalandas tautas noraida «konstitucionālos pārkārtojumus», ko tām uzspiež angļi, un prasa pilnīgu neatkarību. Angļu «pārkārtojumu» mērķis ir paildzināt koloniālo kundzību šajās zemēs. Un šis mērķis ir tik nepārspējams, ka, piemēram, ANO nesen bija spiesta nosodīt angļu sagatavoto Dienvidrodēzijas «konstitūciju».

Koloniālvalstīs cenšas saglabāt savas pozīcijas Āfrikā, lai arī turpmāk izsūktu šā kontinenta bagātības. Kā zināms, Āfrikā legist lielāko daļu zelta, dimantu, vara, urāna un citu izrakteņu. Šos resursus izlaupa galvenokārt ASV, Anglijas, Beļģijas un Francijas kapitālisti. Tāpēc arī šīs valstis vienotā frontē cīnās pret afrikāņu nacionālās atbrīvošanās kustību. Tas vēlreiz apliecina atziņu, ka Āfrikas zemēm, kas izcīnījušas politisko neatkarību, pirmām kārtām jāpanāk ekonomiska patstāvība. Citādi nav iespējama Āfrikas valstu stabila politiskā neatkarība.

Nokratiņus koloniālās nebrīves važas, jaunās Āfrikas zemes arvien aktīvāk iesaistās starptautiskajā dzīvē. Šīs valstis palīdzēja panākt, ka Apvienoto Nāciju Organizācijā tika pieņemta rezolūcija par Āfrikas pārvēršanu bezatomu joslā, deklarācija par kodolieroču lietošanas aizliegumu, rezolūcija, kas nosoda rasistisko politiku Dienvidāfrikas Republikā, un citi svarīgi dokumenti. Visi šie ANO lēmumi, kuru pieņemšanai nikni pretojās imperiālistiskās valstis, rāda Āfrikas neatkarīgo zemju progresīvo lomu starptautiskā attiecību sfērā.

...Āfrikas dienā, kad vēlreiz uzmanīgi analizējam nacionālās atbrīvošanās ciņas attīstību šajā kontinentā un citās pasaules daļās, no jauna pārliecināties, cik patiesi ir N. Hruščova vārdi, ka nevienam nevar novērst koloniālā režīma krachu, jo vēsture to nolēmusi bojā ejai. Šit koloniālisma pēdējā stunda, koloniju tautas būs brīvas.

Francijas parlamenta vēlēšanās,

Paldies par mīlām rokām

Nevienas padomju sievietes ikdienā nav iedomājama bez ražīga darba sadarbības labā. Mūsu sievietes, būdamas līdztiesīgas padomju pilsones, ieņem svarīgu un atbildīgu vietu visās tautas saimniecības ražošanas nozarēs un sabiedriskajā dzīvē. Taču tanī pašā laikā uz viņu pleciem gulstas arī svarīgs pienākums — rūpes par mūsu jaunās paaudzes audzināšanu. Kā savienot šos abus pienākumus, — tā mūsu valsts sievietēm vairs nav neatrisināma problēma. Pa to laiku, kamēr māmiņa un tētis darbā, viņu mazos bērnus kopj čaklas un gādīgas rokas bērnudārzos un mazbērnu nometnēs.

Nesen mūsu redakcija saņēma vēstuli, zem kuras bija vairāki paraksti. Lūk, kas tajā bija rakstīts:

«Ir viegla sirds, ja, aizēdot darbā, savu mazo var atstāt cilvēkiem, kuri to sagaida laipniem vārdiem, mīlām rokām. Jēkabpils mazbērnu nometnes aukles un it sevišķi Minna Čurilova, pelnījušas no mums, mātēm, vissirsnīgāko pateicību. Mazie vienmēr ir laikā un garīgi paēduši, par ko rūpējas saimniece Sofija Kopmane. Viņa

labprāt katru māti uzaicina nogaršot pagatavoto ēdienu. Lielu paldies mēs sakām arī citām darbiniecēm: māsām Gajinai Šebanovai, Tatjanai Grabkovej un Annai Sēdžai, kuras rūpējas par mūsu bērnu veselību un tīrību, kā arī nometnes vadītājai Antoņinai Pavlovai, kura vienmēr ar laipnu smaidu cenšas izpalīdzēt katrā mātei.»

Šo vēstuli parakstījušas Velta Metene, Ludmila Stepanova, Monika Vasaraudze. Droši vien to labprāt parakstītu arī vēl daudzas citas mātes. Šī vēstule var noderēt par vissvarīgāko dokumentu, kas pierāda mūsu valsts un tautas lielo gādību par jauno paaudzi.

Attēlā: labu draugu pulkā diena pāiet arī šai un nemaz nav zēl, ka māmiņas te nav...

V. BEĻEVIČA foto

D. KASATKINS
V. HARKOVŠ

Parakstīšanos uz žurnālu «Partijana žizn» pieņem tikai līdz 10. decembrim. Nenokavējiēt parakstīšanos!

Mūsu laikraksta nākamais numurs iznāks 8. decembrī.

Redaktore B. IKLAVA

Avīze iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālrūpi: redaktorei — 2342, redaktora vietniecei un sekretārei — 2262, redaktora vietniecei — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un skolu nodaļu vadītājiem — 2340, tiešais vads tālrunim — 7. Redakcija: Jēkabpils, Brīvības ielā 212. «Падомью Даугава» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориального производственного колхозно-совхозного управления.